ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Γιώργου Μητραλιά**

Περνούν πια οι εβδομάδες και οι μήνες και η συνεχώς αναγγελλόμενη από τα γαλλικά ΜΜΕ «κόπωση» και «εξάντληση» του λαϊκού κινήματος ενάντια στον αντεργατικό «νόμο της εργασίας» δεν λέει να επιβεβαιωθεί από τα γεγονότα. Συμβαίνει μάλιστα το ακριβώς αντίθετο. ***Το κίνημα απλώνεται πια σε όλη τη Γαλλία, ριζοσπαστικοποιείται όσο κανένα άλλο στα τελευταία 30 χρόνια και εφευρίσκει νέες αμεσοδημοκρατικές δομές συσπείρωσης και δράσης των κινητοποιημένων πολιτών, σαν την Nuit Debout, που ριζώνουν πια στις πλατείες πολλών δεκάδων γαλλικών πόλεων!*** Και είναι ακριβώς επειδή συμβαίνουν όλα αυτά, που η κυβέρνηση Ολάντ-Βαλς, η δεξιά έως ακροδεξιά αντιπολίτευση των Σαρκοζί-Λε Πεν αλλά και σύσσωμο το γαλλικό κατεστημένο δείχνουν μια πρωτοφανή νευρικότητα, απειλούν θεούς και δαίμονες, και εγκαινιάζουν νέες μορφές δράσης των κατασταλτικών (ΜΑΤ, αστυνομία) και προπαγανδιστικών τους μηχανισμών (ΜΜΕ)!

Και έτσι φτάσαμε αισίως στην πρώτη μέρα του –τόσο σημαδιακού και φορτισμένου με μνήμες- φετινού γαλλικού Μάη που σημαδεύτηκε από μια νέα ομοβροντία κατασταλτικών «νεωτερισμών» του διδύμου Ολάντ-Βαλς με θύμα την παραδοσιακή Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση των συνδικάτων. Φανταστείτε λοιπόν δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές μπλοκαρισμένους επί ώρες από εκατοντάδες πάνοπλα ΜΑΤ, να είναι κυριολεκτικά ο ένας πάνω στον άλλο, να μην μπορούν να κάνουν βήμα ούτε μπροστά ούτε πίσω, και επιπλέον να έχουν να αντιμετωπίσουν σε απόσταση μικρότερη του μισού μέτρου φάλαγγες από ΜΑΤ που έχουν εισχωρήσει στις γραμμές των διαδηλωτών και κόβουν σε… φέτες τη διαδήλωση σα να ήταν σαλάμι! Όλα αυτά συνέβησαν τη φετινή Πρωτομαγιά στο κέντρο του Παρισιού και φυσικά, οι εμπνευστές και οργανωτές τους είχαν ένα και μόνο στόχο: να προκαλέσουν το ξέσπασμα οργής των ήδη εξαιρετικά οργισμένων χιλιάδων μαθητών και λοιπών νεολαίων της γαλλικής πρωτεύουσας προκειμένου να υπάρξουν τα τόσο επιθυμητά από την εξουσία και τα ΜΜΕ… έκτροπα που φοβίζουν την περίφημη «σιωπηλή πλειοψηφία»…

Όλες αυτές οι διαρκώς κλιμακούμενες προκλήσεις σε συνδυασμό με την επίσης συνεχώς κλιμακούμενη άγρια βία και χρήση φονικών όπλων κατά των διαδηλωτών (σφαίρες από υλικό πολύ πιο σκληρό από το καουτσούκ) κάνουν πλέον τους πάντες, από τον Σαρκοζί μέχρι τους αναπόφευκτους μεγαλοδημοσιογράφους, να προβλέπουν ότι σύντομα θα υπάρξουν νεκροί. Πέρα από αυτό, είναι όμως γεγονός ότι η κατάσταση βρωμάει μπαρούτι καθώς μέρα με τη μέρα, πληθαίνουν οι νέοι και κυρίως οι πολύ νέοι (μαθητές) που δεν διστάζουν να απαντούν με βία στη βία των ΜΑΤ. Και προσοχή, δεν πρόκειται πια για μικρές ομάδες των γνωστών κουκουλοφόρων (Black Block) αλλά για ένα όλο και πιο μαζικό φαινόμενο, που αποτελεί βέβαια σημείο των καιρών….

Επίσης σημείο των καιρών είναι όμως το γεγονός ότι, παρά τις προφανείς διαφορές τους, το σημερινό γαλλικό κίνημα και εκείνο που υποστηρίζει στις ΗΠΑ τον Μπέρνι Σάντερς, διαθέτουν αρκετά κοινά χαρακτηριστικά: ***τον έντονο νεολαίίστικο χαρακτήρα τους, τη συνάντηση και συμμαχία νέων και εργαζομένων καθώς και αρκετών συνδικάτων, και κυρίως, την τάση τους να απορρίπτουν το σημερινό κόσμο (και σύστημα) και να οραματίζονται ανοικτά έναν «άλλο» διαφορετικό και εναλλακτικό***. Φυσικά στη Γαλλία, χάρη και στις πάντα ζωντανές –όσο πουθενά αλλού- επαναστατικές μνήμες και παραδόσεις, η σημερινή ριζοσπαστικότητα χιλιάδων νέων διαδηλωτών μεταφράζεται στην ανοικτή απόρριψη όλου του «συστήματος» και των πολιτικών του εκπροσώπων και κυρίως, στο διαλαλούμενο «αντικαπιταλισμό» τους, γεγονός που συνιστά όμως ένα φαινόμενο πρωτόγνωρο ακόμα και για τη Γαλλία των τελευταίων δεκαετιών.

Το γιατί αυτής της ακραίας ριζοσπαστικοποίησης πρέπει να αναζητηθεί στην επίσης ***ακραία κρίση ολάκερου του γαλλικού αστικού πολιτικού προσωπικού***. Η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση συνεχίζει την ελεύθερη πτώση της, σπάζει συνεχώς όλα τα αρνητικά ρεκόρ δημοφιλίας των τελευταίων αιώνων (!) και βρίσκεται σε κυριολεκτικά αξιοθρήνητη κατάσταση καθώς μάλιστα αμφισβητείται πια ανοικτά από ιστορικές προσωπικότητες του ίδιου του κυβερνώντος Σοσιαλιστικού κόμματος. Από την άλλη μεριά, η δεξιά αντιπολίτευση δεν τα πάει πολύ καλύτερα. Αναξιόπιστη και με τους κύριους ηγέτες της (Σαρκοζί-Ζυπέ-Φιγιόν) να πρωταγωνιστούν σε μια άγρια αδελφοκτόνα παρατεταμένη σύγκρουση, δεν προκαλεί έκπληξη ούτε η πολυδιάσπασή της ούτε το γεγονός ότι 15 νέοι και παλιοί «βαρόνοι» της διεκδικούν την ηγεσία της! Όσο τέλος για το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λε Πεν, εφαρμόζει και τώρα την πάγια πολιτική που ακολουθεί όταν έχει απέναντι του ένα ανερχόμενο λαϊκό κίνημα: Κάνει την πάπια και περιμένει να περάσει η μπόρα.

Φυσικά, κανείς δεν είναι σε θέση να προβλέψει ποια θα είναι η κατάληξη της υπό εξέλιξη αναμέτρησης της κυβέρνησης Ολάντ-Βαλς με το νεαρό κίνημα των γαλλικών δρόμων και

πλατειών. Όμως, ένα πράγμα είναι ήδη βέβαιο: η γαλλική κοινωνία αφυπνίζεται μετά από πολλά χρόνια αφασίας, και κυρίως, ***μια νέα γενιά πολύ ριζοσπαστικοποιημένων και αποφασισμένων νεολαίων και εργαζομένων αγωνιστών κάνει την ορμητική της είσοδο στην πολιτική και κοινωνική αρένα της χώρας!*** Μια νέα γενιά Γάλλων αγωνιστών που ψάχνεται… και ψάχνει τον «άλλο» κόσμο και την «άλλη» ζωή που ποθεί και οραματίζεται στις συναρπαστικές και γεμάτες δημιουργικότητα και αλληλεγγύη νύχτες των δεκάδων «Nuit Debout» που γεμίζουν τις πλατείες των γαλλικών πόλεων.

Και αυτό συνοδεία της ***αυτοσχέδιας γιγάντιας Orchestre Debout*** των 350 μουσικών και 150 χορωδών (!) που όχι μόνο προσφέρουν σπέρμα εναλλακτικού πολιτισμού αλλά και ρίχνουν μια νοητή γέφυρα στο χρόνο ανάμεσα στο συνεπαρμένο ακροατήριο της σημερινής Πλατείας Δημοκρατίας του Παρισιού και στους τρεις μεγάλους συνθέτες που του ταιριάζουν όσο κανείς άλλος. Από τη μια, ο λάτρης και μελετητής της μουσικής των Μαύρων της Αμερικής Τσέχος Ντβόρζακ που θα εκτιμούσε αφάνταστα τον αντιρατσισμό και την πολυπολιτισμικότητα αυτού του ακροατηρίου, και από την άλλη ο αγωνιστής της ιταλικής ανεξαρτησίας Τζουζέπε Βέρντι που θα αναγνώριζε στη χορωδία αυτών των ερασιτεχνών τους πιο αυθεντικούς εκτελεστές του περίφημου του «χορωδιακού των σκλάβων» που θρηνούν την «τόσο ωραία χαμένη πατρίδα» τους. Όσο τέλος, για τον Μπετόβεν, το πνεύμα του θα πλανιόταν σίγουρα καταχαρούμενο αλλά και συγκινημένο πάνω από το Παρίσι της μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης που τόσο αγάπησε και πόθησε να την δει να γίνεται οικουμενική, την ώρα που ακούγονταν και αποκτούσαν όλη τη σημασία τους οι εμπνευσμένοι στίχοι του Χάϊνε στη δικιά του 9η Συμφωνία της παναθρώπινης φιλίας και συναδέλφωσης: ***«Όλοι οι άνθρωποι γίνονται αδέλφια»***!…

Δείτε και ακούστε λοιπόν τα βίντεο αυτής της πρωτόγνωρης λαϊκής συναυλίας που δόθηκε τη νύχτα της –σύμφωνα με τη νέα αρίθμηση του γαλλικού κινήματος- 61ης Μαρτίου 2016 στην περικυκλωμένη από τα γαλλικά ΜΑΤ Place de la Republique του Παρισιού:

Πηγή: **contra-xreos.gr**